

Příloha A

Respondent 1

1. Jak se k Vám rodiče nejčastěji dostanou, jak se o Vás nejčastěji dozví?

Nejčastěji na doporučení OSPOD, popřípadě právního zástupce některého z rodičů, někdy o asistovaném kontaktu rozhodne soud, vydá předběžné opatření. V minimu případů se k nám rodiče dostanou na základě informace na webových stránkách

2. Jaká je spolupráce s rodiči? Jsou rodiče motivováni s Vámi spolupracovat?

Pokud je jasně pojmenováno, k čemu má asistovaný kontakt vést, je spolupráce s rodiči dobrá, konstruktivní např. když dítě odmítá jednoho z rodičů po nějaké traumatické události v rodině, nebo rodič dítě dlouho neviděl z důvodu pobytu v zahraničí, nebo je podezření ze zneužívání dítěte a do doby prošetření se rodič s dítětem může vidět pouze asistovaně. V případech, kdy asistovaný kontakt je pouze zástupné řešení, ale ve skutečnosti má vyřešit nějakou vleklou krizi mezi rodiči nebo porozvodový konflikt, je spolupráce s rodiči ztížena, asistovaný kontakt je pouze další zátěží pro dítě a v těchto případech ukončujeme asistovaný kontakt a informujeme soud o tom, že situaci nelze řešit asistovaným kontaktem, ale jinou službou např. rodinnou mediací, individuální terapií rodičů, párovou terapií, vstupem do terapeutické nebo jiné rodičovské skupiny.

3. Setkáváte se s konflikty? Jak často? Jak je případně řešíte?

Ke konfliktům mezi rodiči dochází minimálně, většinou máme situaci ošetřenou oddělenými čekárnami, pokud víme, že se rodiče prozatím nemohou potkat. Ke konfliktu přímo mezi rodičem a dítětem během asistovaného kontaktu občas dojde. V tom případě ukončujeme asistovaný kontakt a poskytujeme dítěti krizovou intervenci, stejně tak intervenuje sociální pracovnice směrem k rodiči. To již v oddělených místnostech. Z celkového počtu asistovaných kontaktů však dochází k těmto situacím ojediněle.

4. Jak dlouho trvá Vaše spolupráce s rodiči?

To je různé. Pokud o asistovaném kontaktu rozhoduje soud, většinou není dána lhůta, po kterou má asistovaný kontakt probíhat. Naše organizace s klienty podepisuje smlouvu o realizaci asistovaného kontaktu, která je vždy časově omezena. Průměrná doba spolupráce s rodiči je půl roku, u nařízených asistovaný kontakt i rok a půl.

5. Jsou případy, kdy rodiče odmítnete? Popřípadě z jakého důvodu?

Odmítáme v případech, kdy je asistovaný kontakt pouze zástupným řešením rozvodové nebo porozvodové krize a byl by pouze dalším zatížením dítěte. V těchto případech nabízíme jinou službu. Dále odmítáme z kapacitních důvodů, pokud klienti požadují termín, který je již obsazený.

6. Jaký druh asistence je nejčastější ve Vaší organizaci?

Poskytujeme asistované kontakty a asistovaná předávání dítěte mezi rodiči, převážně v místě organizace. Nevyjíždíme ke klientům domů.

7. Kde nejčastěji k asistenci dochází?

V prostorách naší organizace, máme speciálně vybavenou herní místnost, dále v přilehlé zahradě, pokud to počasí dovolí a také dle věku dětí.

8. Jaké metodické postupy volíte?

Pro asistovaný kontakt máme vypracovanou vlastní metodiku, se kterou pracujeme jako s živým materiálem už od roku 2005. Máme stanovenou například věkovou hranici dětí, se kterými pracujeme, frekvenci asistovaného kontaktu, maximální počet asistovaných kontaktů, práva a povinnosti klientů, důvody pro ukončení smlouvy s klienty a další.

9. V kolika případech je přítomen sociální pracovník/pracovnice přímo u kontaktu?

Vždy, u závažnějších případů je přítomen psycholog.

10. Spolupracujete i s dalšími organizacemi?

Ano, spolupracujeme se všemi organizacemi, kterou podobnou službu nabízí, nejvíce však s OSPOD a soudy.

11. Kdo financuje asistovaný styk rodičů s dětmi?

Většinou jsou financovány z projektů jako nastavbová, doplňková činnost služby sociálně aktivizační služby pro rodiny s dětmi. Rodiče se na financování podílí.

12. Přispívají rodiče na asistovaný styk? V případě kolik?

Ano, asistovaný kontakt je zpoplatněn částkou 500 Kč na hodinu. Rodiče platí buďto rovným dílem nebo platí ten rodič, který o asistovaný kontakt žádá. Asistované předávání 300 Kč na hodinu.

13. Kdo by měl podle Vás službu platit?

Rodiče, v některých případech OSPOD z finančních prostředků, které mají k dispozici, třeba i na jiné činnosti, ale nevyužívají je, někdy i vrací. Máme informace, že to jde, jen je potřeba přenastavit rozdělování financí z MPSV.

14. Máte zájem na tom, aby asistovaný styk rodičů s dětmi byl zapsána jako sociální služba v zákoně 108/2006?

Ne, jedinou výhodou by mohla být standardizovaná metodika, podle které by organizace postupovaly při poskytování služby.

Pokud by byly asistovaný kontakt zapsány jako sociální služba, musí být přesně nadefinována kritéria, podle kterých budou asistované kontakty poskytovány, tedy pouze

v případech, kdy není možné žádné jiné řešení a zájmem dítěte je neztratit kontakt s rodičem. V jiných případech bude docházet ke zneužívání služby, k závislosti na službě, k oddalování řešení krize mezi rodiči, k suplování nedostatečných rodičovských kompetencí a prohlubování neschopnosti nebo neochoty rodičů komunikovat spolu a domlouvat se.

Respondent 2

1. Jak se k Vám rodiče nejčastěji dostanou, jak se o Vás nejčastěji dozví?

Přes OSPOD, soud, dobrovolně na základě dohody rodičů.

2. Jaká je spolupráce s rodiči? Jsou motivovaní s Vámi spolupracovat?

Po většinou těžká.

3. Setkáváte se s konflikty? Jak často? Jak je případně řešíte?

Většinu času ano.

4. Jak dlouho trvá Vaše spolupráce s rodiči?

Dle potřeby či nařízení soudu.

5. Jsou případy, kdy rodiče odmítnete? Popřípadě z jakého důvodu?

Ano, pokud nedodržují pravidla organizace.

6. Jaký druh asistence je nejčastější ve Vaší organizaci?

Asistovaný kontakt.

7. Kde nejčastěji k asistenci dochází?

Pouze v prostorách zařízení.

8. Jaké metodické postupy volíte?

Celý proces při AK je to opět velmi individuální, máme zpracovanou metodiku.

9. V kolika případech je přítomen sociální pracovník/pracovnice přímo u kontaktu?

Vždy, ve všech případech je přítomen pracovník.

10. Spolupracujete i s dalšími organizacemi?

Ne, nespolupracujeme.

11. Kdo financuje asistovaný styk rodičů s dětmi?

Jsme registrovaná sociální služba, tak tedy z rozpočtu zřizovatele.

12. Přispívají rodiče na asistovaný styk? V případně kolik?

Ne, nepřispívají.

13. Kdo by měl podle Vás službu platit?

Nelze tak jednoduše odpovědět, vždy záleží na případě.

14. Máte zájem na tom, aby asistovaný styk rodičů s dětmi byl zapsána jako sociální služba v zákoně 108/2006?

Vykonáváme ji v rámci odborného sociálního poradenství, tedy v rámci sociální služby jako jednu z metod sociální práce s rodiči v konfliktních situacích.

Respondent 3

1. Jak se k Vám rodiče nejčastěji dostanou, jak se o Vás nejčastěji dozví?

Nejčastěji nám rodiče zasílá OSPOD, a nebo soud.

2. Jaká je spolupráce s rodiči? Jsou rodiče motivováni s Vámi spolupracovat?

Je to velice individuální, většinou je spolupráce dobrá. Velice dobře vždy spolupracuje zejména rodič, který má zájem se s dítětem stýkat.

3. Setkáváte se s konflikty? Jak často? Jak je případně řešíte?

Ano setkáváme. Velice často.

4. Jak dlouho trvá Vaše spolupráce s rodiči?

Ve většině případů asistovaný styk trvá cca 2 hodiny. Délka styku je také individuální. Většinou probíhá několik měsíců.

5. Jsou případy, kdy rodiče odmítnete? Popřípadě z jakého důvodu?

Rodiče odmítneme pouze z kapacitních důvodů, nebo když nespádají do našeho ORP.

6. Jaký druh asistence je nejčastější ve Vaší organizaci?

Většinou asistované kontakty.

7. Kde nejčastěji k asistenci dochází?

U nás tak půl na půl. Polovina v našich prostorách a polovina v domácnosti rodiče, který se s dítětem stýká.

8. Jaké metodické postupy volíte?

Obecné podmínky služby, přípravná schůzka s rodiči, práce formou SF technik, vyhodnocení.

9. V kolika případech je přítomen sociální pracovník/pracovnice přímo u kontaktu?

Asi v 80 %.

10. Spolupracujete i s dalšími organizacemi?

Ano.

11. Kdo financuje asistovaný styk rodičů s dětmi?

Nám nikdo, financujeme z vlastních zdrojů: dary, benefiční akce, tříkrálová sbírka, a další.

12. Přispívají rodiče na asistovaný styk? V případně kolik?

Ne.

13. Kdo by měl podle Vás službu platit?

Myslíme si, že by službu měl platit stát a rodiče částečně přispívat.

14. Máte zájem na tom, aby asistovaný styk rodičů s dětmi byl zapsána jako sociální služba v zákoně 108/2006?

Ano.

Respondent 4

1. Jak se k Vám rodiče nejčastěji dostanou, jak se o Vás nejčastěji dozví?

Nejčastěji přes OSPOD, soud nebo právní zástupce.

2. Jaká je spolupráce s rodiči? Jsou rodiče motivovaní s Vámi spolupracovat?

Jak s kterými, někteří jsou motivovaní, někteří vůbec.

3. Setkáváte se s konflikty? Jak často? Jak je případně řešíte?

Ano, velmi často.

4. Jak dlouho trvá Vaše spolupráce s rodiči?

Podle potřeby, v některých případech roky, v některých případech měsíce.

5. Jsou případy, kdy rodiče odmítnete? Popřípadě z jakého důvodu?

V případě, že jeden z nich se spoluprací nesouhlasí u asistovaného styku.

6. Kde nejčastěji k asistenci dochází?

Dle domluvy s klienty – v terénu i u nás na pracovišti.

7. Jaký druh asistence je nejčastější ve Vaší organizaci?

Asistované předávání dítěte ke styku s druhým rodičem v terénu.

8. Jaké metodické postupy volíte?

Takové, aby se dosáhlo cíle – rekonstrukce vztahu rodiče a dítěte.

9. V kolika případech je přítomen sociální pracovník/pracovnice přímo u kontaktu?

Nezaměstnávám sociální pracovnice ve smyslu zákona o sociálních službách. U asistovaného kontaktu je vždy přítomna některá členka týmu, to je princip asistovaného kontaktu.

10. Spolupracujete i s dalšími organizacemi?

UMPOD, OSPOD, občas doporučujeme klienty do jiných organizací – Magdala, ProDialog, Routa...

11. Kdo financuje asistovaný styk rodičů s dětmi?

Služby jsou přímo hrazeny klienty.

12. Přispívají rodiče na asistovaný styk? V případě kolik?

Hradí ho celý dle ceníku uvedeného na našich webových stránkách.

13. Kdo by měl podle Vás službu platit?

Myslím, že by se rodiče měli alespoň podílet na úhradě.

14. Máte zájem na tom, aby asistovaný styk rodičů s dětmi byl zapsána jako sociální služba v zákoně 108/2006?

Ne, zkomplikuje to administrativu a přivede nemotivované klienty.

Respondent 5

1. Jak se k Vám rodiče nejčastěji dostanou, jak se o Vás nejčastěji dozví?

Přes OSPOD nebo volá přímo soudce.

2. Jaká je spolupráce s rodiči? Jsou rodiče motivovaní s Vámi spolupracovat?

Většinou nepřichází příliš motivovaní.

3. Setkáváte se s konflikty? Jak často? Jak je případně řešíte?

Často, jsou to konflikty mezi rodiči. Snažíme se je řešit předem domluvenými pravidly spolupráce, dále využíváme prvky mediace při jejich vzájemné komunikaci.

4. Jak dlouho trvá Vaše spolupráce s rodiči?

To je individuální, průměrně 1/2 roku.

5. Jsou případy, kdy rodiče odmítnete? Popřípadě z jakého důvodu?

Zatím jsme se s takovou situací nesečkali.

6. Jaký druh asistence je nejčastější ve Vaší organizaci?

Asistovaný kontakt u matky s dítětem.

7. Kde nejčastěji k asistenci dochází?

U nás v organizaci máme hernu pro tyto případy.

8. Jaké metodické postupy volíte?

Podpora rodiče, který je u asistovaného kontaktu, nabídka aktivit pro rodiče s dítětem, pozorování a poradenství.

9. V kolika případech je přítomen sociální pracovník/pracovnice přímo u kontaktu?

U nás probíhají AK pouze za přítomnosti soc. pracovnice.

10. Spolupracujete i s dalšími organizacemi?

Ano, OSPOD, pedagogicko-psychologická poradna, poradna pro rodinu, manželství a mezilidské vztahy.

11. Kdo financuje asistovaný styk rodičů s dětmi?

Tuto službu poskytujeme v rámci sociálně aktivizačních služeb pro rodinu s dětmi.

12. Přispívají rodiče na asistovaný styk? V případně kolik?

Ne.

13. Kdo by měl podle Vás službu platit?

V ideálním případě by si to měli rodiče platit, ale většina našich klientů na to nemá finance, nicméně by to mělo určitě větší vliv na jejich motivaci ke spolupráci, pokud by si to platili sami.

14. Máte zájem na tom, aby asistovaný styk rodičů s dětmi byl zapsána jako sociální služba v zákoně 108/2006?

Ano, nicméně mi to máme pod tou službou SAS a domníváme se, že to tam patří.

Respondent 6

1. Jak se k Vám rodiče nejčastěji dostanou, jak se o Vás nejčastěji dozví?

Na základě odeslání OSPOD, nebo soudním rozhodnutím, někteří rodiče nás osloví sami.

2. Jaká je spolupráce s rodiči? Jsou rodiče motivovaní s Vámi spolupracovat?

Nelehká. Je nutno si s rodiči sjednat úvodní schůzku a představit asistovaný styk, popřípadě asistované předávání. Co který nástroj znamená, jaké má pravidla a podmínky, jak se budou sami na předáváníích nebo kontaktech spolupodílet, jak se bude proběhlé asistované styky a asistované předávání vyhodnocovat.

3. Setkáváte se s konflikty? Jak často? Jak je případně řešíte?

Ano setkáváme. Jde o popuzení dítěte rodičem v péči, u kterého žije.

4. Jak dlouho trvá Vaše spolupráce s rodiči?

Je to velmi individuální. S některými rodiči pracujeme 3 - 4x a jsou pak schopni si dítě předávat mezi sebou sami. Některé asistované předávání však mohou trvat i víc než 2 roky. Je to z důvodu, že rodiče mezi sebou nemají potřebu něco měnit, potkávat se nechtějí – ale nemají problém dítě k předání druhému rodiči přivést. U asistovaného styku je situace velmi podobná. Někomu stačí 2-3 -5x, někteří rodiče mají asistovaný styk i víc jak rok. V tomto případě jsme v úzkém spojení s OSPOD a konzultujeme postupy práce s rodinou.

5. Jsou případy, kdy rodiče odmítnete? Popřípadě z jakého důvodu?

Ano. Mají jinou zakázku nebo představu, jakou můžeme my nabídnout.

6. Jaký druh asistence je nejčastější ve Vaší organizaci?

Asistovaný styk i asistované předávání. Je to zhruba půl na půl.

7. Kde nejčastěji k asistenci dochází?

V prostorách, které máme za tím to účelem.

8. Jaké metodické postupy volíte?

Naše organizace má interní metodické postupy, na základě kterých naši asistenti asistovaný styk a asistované předávání vykonávají. Metodika postupu zahrnuje též možné krizové situace asistovaného styku, asistovaného předávání a postupy zvládnutí asistence tak, aby v žádném případě nebylo ohrožené dítě.

9. V kolika případech je přítomen sociální pracovník/pracovnice přímo u kontaktu?

U všech asistovaných setkání nebo asistovaných styků je přítomná soc. pracovnice nebo psychologka.

10. Spolupracujete i s dalšími organizacemi?

Ano. Pracujeme se všemi organizacemi, které pracují s rodinou nebo s dítětem.

11. Kdo financuje asistovaný styk rodičů s dětmi?

Jsou to rodiče a dělí se rovným dílem. U soc. znevýhodněných rodin, máme vlastní interní pravidla pro posouzení klientů, kteří se nacházejí v nepříznivé soc. situaci, nebo jsou v hmotné nouzi. zde je možné částku pro asistovaný styk a asistované předávání výrazně snížit nebo celou prominout.

12. Přispívají rodiče na asistovaný styk? V případně kolik?

Ano. Rodiče si na asistovaný styk a asistované předávání přispívají. Částka je na našich webových stránky.

13. Kdo by měl podle Vás službu platit?

Je to na diskusi. Rodiče by, dle mého názoru, měli být do placení asistovaného styku a asistovaného předávání zainteresováni. Máme zkušenosti, i se nám nejednou potvrdilo, že peníze můžou být motivačním prvkem proto, aby rodiče začali víc na sobě nebo společně na vlastním rodičovství pracovat.

14. Máte zájem na tom, aby asistovaný styk rodičů s dětmi byl zapsán jako sociální služba v zákoně 108/2006?

Asistovaný styk a asistované předávání je prozatím, jako nástroj soc. pracovníka s klientem, neukotven. Kdyby byl zapsán jako služba v Zákoně č. 108/2006, co by to znamenalo...Byl by zpoplatněn? Nedokážu fundovaně odpovědět. Nemám dostatek informací o tom, co by uzákonění těchto nástrojů mohlo přinést. Myslím si, ale v případě potřeby uzákonit asistovaný styk a asistované předávání do sociálních služeb, že by tomuto měla předcházet diskuse všech zainteresovaných odborníků a profesionálů, kteří s problematikou asistovaných styků pracují.

Respondent 7

1. Jak se k Vám rodiče nejčastěji dostanou, jak se o Vás nejčastěji dozví?

Přes OSPOD, když je asistovaný kontakt nařízen soudem. Takže se to dozví přímo od soudu nebo i přes jiné organizace. Popřípadě z webu.

2. Jaká je spolupráce s rodiči? Rodiče motivování s Vámi spolupracovat?

Je to případ od případu. Nejde to generalizovat. Jde o jejich motivaci, která se přes škálu klientů liší. Jde jak o těžké rozvody, kdy se rodiče nedokáží dohodnout nebo při vážném konfliktu mezi partnery, tak jsou to i rodiče, kteří to vidí jako nespravedlnost jako křivdu.

3. Setkáváte se s konflikty? Jak často?

Někdy není žádný konflikt, kdy to rodiny vnímají jako povinnost. Spousta rodičů konfliktních je a my to vnímáme tak, že to k tomu patří. Když jsem přijde někdo, kdo tu být nechce, má pocit, že mu někdo krade jeho dítě. A nevím, proč by měl nikam chodit, nebo klienti co páchali násilí na partnerkách a nevidí na tom nic špatného, tak pak je třeba se připravit na možný konflikt. Snažíme se jím být spíše partnery a mírnit tak konflikty.

4. Jak dlouho trvá Vaše spolupráce s rodiči?

Nejde říci, jak dlouho. Pokaždé je to jiné. Začínáme na 3 domluvených setkáních, a pak se to upravuje podle situace. Nechceme, aby se to stalo běžnou součástí života dítěte. Jde vždy o zájem dítěte a podle dané situace pak trvá spolupráce s rodiči. Je to hodně těžké, a proto mají pracovníci psychoterapeutické vzdělání, aby byli schopni případné problémy vybalancovat.

5. Jsou případy, kdy rodiče odmítnete? Popřípadě z jakého důvodu?

Prakticky neodmítáme nikoho. Odmítáme jen v případech, kdy jsou pod vlivem návykových látek. A není to tedy pro děti bezpečné.

6. Jaký druh asistence je nejčastější ve Vaší organizaci?

Asistovaný kontakt na pracovišti. Případně, když je dítě v nějakém dětském centru můžeme jet i tam. Ale osvědčilo se nám, když se rodiče s dítětem setkají tady na neutrální půdě. A pak asistované předávání, což je pro nás další krok z kontaktů. Kde to směřujeme do přirozeného prostředí.

7. Kde nejčastěji k asistenci dochází?

Nejčastěji tady na pracovišti, ale je možné i jinde. Na začátku asistovaných kontaktů, to vždy probíhá tady, protože tohle místo dobře známe. V případě nějakého konfliktu víme, jak dostat dítě do bezpečí. V případě velkých konfliktů jsme museli zavolat i policii. Z toho důvodu nezkoušíme pokusy na dětech v prostředí, které dobře neznáme.

8. Jaké metodické postupy volíte?

Vycházíme ze zákona a z metodiky vydané MPSV. Sami si pak vyladíme vlastní metodiku.

9. V kolika případech je přítomen sociální pracovník/pracovnice přímo u kontaktu?

Vždycky je přítomen.

10. Spolupracujete i s dalšími organizacemi?

V podstatě OSPOD a soudy. Protože OSPOD asistenci může dělat také. Někdy s organizacemi, když je žena na utajeném pobytu, tak aby nedošlo k prozrazení probíhá kontakt u nás.

11. Kdo financuje asistovaný styk rodičů s dětmi?

Magistrát, MPSV, případně městské části.

12. Přispívají rodiče na asistovaný styk? V případě kolik?

Ne nepřispívají. Je to neplacená služba. U nás se setkáváme spíše s klienty, kteří nemají peníze.

13. Kdo by měl podle Vás službu platit?

Je určitě dobré, když rodiče něco přispívají. Ale jsou prostě případy, kdy to nejde. A pak je v pořádku, když je to neplacené.

14. Máte zájem na tom, aby asistovaný styk rodičů s dětmi byl zapsána jako sociální služba v zákoně 108/2006?

Ani ne nám to vyhovuje, že to je pod zákonem OSPOD. Nemyslím si, že by to mělo spadat pod sociální služby, ty případy jsou složité, a představa, že si tuhle službu otevře další x organizací není dobrá. Trvalo dlouho než jsme navázali spolupráci se soudem a získali důvěru. Je třeba dobrý tým a je třeba odbornost. Vůči OSPODU jsem více neutrální, lépe se drží hranice. U sociální služby jako takové to prostě není, před OSPOD jde hlavně o zájem dítěte, když to bude jako služba tak to nepůjde zachovat.

Respondent 8

1. Jak se k Vám rodiče nejčastěji dostanou, jak se o Vás nejčastěji dozví?

Přes orgán sociálně právní ochrany dětí, přes soudy, které informují rodiče a pak přes letáčky si nás sami rodiče vyhledají.

2. Jaká je spolupráce s rodiči? Jsou rodiče motivovaní s Vámi spolupracovat?

Je tak půl na půl, pokud to mají rodiče nařízené od soudu tak je tam ta spolupráce velmi obtížná. A pokud si nás sami vyhledají tak je to snaží, také se objeví problémy, ale s dobrovolným vstupem je to snaží.

3. Setkáváte se s konflikty? Jak často? Jak je případně řešíte?

Jsou časté konflikty mezi rodiči, my se tomu snažíme předcházet, když si vyžádají, je možné, aby se nepotkávali. Předají dítě pracovníci a ta ho dovede k druhému rodiči. Když je komunikace mezi partnery velmi špatná, snažíme se chránit dítě, aby ho konflikt nezasáhl.

4. Jak dlouho trvá Vaše spolupráce s rodiči?

Jsou to měsíce nejčastěji. Ale také máme asistované kontakty, co trvají přes rok. Občas proběhne kontakt dvakrát a pak to skončí, když se rodiče rozhádají natolik, že to dál nejde.

5. Jsou případy, kdy rodiče odmítnete? Popřípadě z jakého důvodu?

Z kapacitních důvodů jedině, jinak se snažíme vyhovět maximálně, máme i kontakty u rodin kde proběhlo domácí násilí, nevylučujeme nikoho. Pouze když jsou pod vlivem alkoholu, drog. To jistě by se asistovaný kontakt zrušil.

6. Jaký druh asistence je nejčastější ve Vaší organizaci?

Nejčastější je asistovaný kontakt na pracovišti.

7. Kde nejčastěji k asistenci dochází?

Nejčastěji u nás na pracovišti, ale fungujeme i mimo naše pracoviště. Podle kapacity pracoviště.

8. Jaké metodické postupy volíte?

Vlastní metodikou, máme vlastní.

9. V kolika případech je přítomen sociální pracovník/pracovnice přímo u kontaktu?

Ve všech případech, není třeba přímo v místnosti s tím dítětem a rodiči, ale má otevřené dveře do kanceláře, popřípadě v povzdáli na zahradě, aby v případě mohl zasáhnout. I u předávání.

10. Spolupracujete i s dalšími organizacemi?

Spolupracujeme s OSPOD.

11. Kdo financuje asistovaný styk rodičů s dětmi?

Tak je to částečně ministerstvo práce a sociálních věcí, z dotačního programu rodina, humanitární fond středočeského kraje, a malinkou částkou, pokud to není závažný problém přispívají rodiče.

12. Přispívají rodiče na asistovaný styk? V případě kolik?

Je to individuální, ale je stanovena 100 Kč za asistovaný kontakt. Pokud z nějakého důvodu nemohou rodiče zaplatit, tak neplatí.

13. Kdo by měl podle Vás službu platit?

No, optimálně by byla forma ministerstvo práce a sociálních věcí s přispěním rodičů.

14. Máte zájem na tom, aby asistovaný styk rodičů s dětmi byl zapsána jako sociální služba v zákoně 108/2006?

Ne, myslím si, že spíše patří pod zákon o sociálně právní ochraně dětí. Spíš tam.

Respondent 9

1. Jak se k Vám rodiče nejčastěji dostanou, jak se o Vás nejčastěji dozví?

Určitě je to OSPOD nebo soudy.

2. Jaká je spolupráce s rodiči? Jsou rodiče motivovaní s Vámi spolupracovat?

Jsou spíše motivováni, záleží samozřejmě na tom, jak se k nám dostanou. Možná by se dalo říci, že to je půl na půl. Ti, co jsou donucení tak moc motivováni nejsou, ti co přijdou sami, tak jsou motivováni. Jde hodně o způsob, jak s nimi mluvíte.

3. Setkáváte se s konflikty? Jak často? Jak je případně řešíte?

Ne, nemáme konflikty. Je to tou metodikou, protože to podrobně domlouváme s rodiči. A mluvíme naprosto otevřeně o konfliktu. A máme prostory, kam může jedna nebo druhá strana jít v případě, že cítí, že by mohli třeba mluvit sprostě, tak můžou odejít s kolegyním jinam a uklidnit se. Aby to nikdy nebylo před dítětem. V případě, když cítí klienti, že se nechtějí potkat. Tak se dohodne, že se o 15 minut minou.

4. Jak dlouho trvá Vaše spolupráce s rodiči?

Je to půl napůl. Něco skončí rychle a něco trvá roky. Často se to rozpadne, tím že rodiče nechodí na domluvený schůzky. Takže něco končí v řádu 2 až 3 měsíců a někdy jsou to roky.

5. Jsou případy, kdy rodiče odmítnete? Popřípadě z jakého důvodu?

No, ano. A to je kvůli kapacitě.

6. Jaký druh asistence je nejčastější ve Vaší organizaci?

Asistovaný kontakt. Asistované předávání neděláme, není na to čas ani prostor.

7. Kde nejčastěji k asistenci dochází?

Je to teď na pracovišti, ale bývá to půl na půl.

8. Jaké metodické postupy volíte?

Samozřejmě jsme se inspirovali od kolegů, taky to s nimi diskutujeme. Taky se inspirujeme od OSPODU. Metodiku jako takovou jsme si tvořili sami sobě na míru.

9. V kolika případech je přítomen sociální pracovník/pracovnice přímo u kontaktu?

Vždycky je přítomna asistovaného kontaktu.

10. Spolupracujete i s dalšími organizacemi?

Ano, a rádi. Hodně spolupracujeme s OSPODEM. I s dalšími organizace, co nabízí něco, co by klientům dá pomohlo.

11. Kdo financuje asistovaný styk rodičů s dětmi?

No, prakticky nikdo. Přispívá magistrát, část od ministerstva sociálních věcí a práce.

12. Přispívají rodiče na asistovaný styk? V případně kolik?

Ne, nepřispívají. Musela by k tomu být metodika, a na to není zákon připravený.

13. Kdo by měl podle Vás službu platit?

Magistrát a možná i městské části. Nebo město ve, kterém se to uskutečňuje. A pak ministerstvo.

14. Máte zájem na tom, aby asistovaný styk rodičů s dětmi byl zapsána jako sociální služba v zákoně 108/2006?

No, já nevím. Ono se občas z dobrého úmyslu stane něco hybridního. Bylo by to fajn, ale musí to mít dostatečný rozpětí, aby se tam vešlo víc věcí. A musí tam být vůle k posouvání, aby pak nedocházelo, k tomu že se to bude nějak obcházet. Čím, víc je něco ukotvené, tím lépe se to vysvětluje.

Respondent 10

1. Jak se k Vám rodiče nejčastěji dostanou, jak se o Vás nejčastěji dozví?

V našem případě se nejčastěji dostanou tak, že jsou posláni buď odborem sociálně právní ochrany dětí nebo soudem. Někdy se stává, že sami vnímají tu situaci problémovou a ozývají se sami a navazují ten kontakt.

2. Jaká je spolupráce s rodiči? Jsou rodiče motivovaní s Vámi spolupracovat?

To je strašně různé, těch možností, jak je kdo motivován je více. Obecně vzato by se dalo říci, že motivovanější rodič je ten, který nemá dítě v péči. Tak samozřejmě stojí o to, aby se mohl s dítětem setkávat, tak vyvíjí nějakou iniciativu, aby k tomu došlo. No ale jindy je více motivován ten rodič, který naopak má dítě v péči, ale vzhledem k tomu, že druhý rodič je nějak nebezpečný, ať už z důvodů nějaké nemoci nebo z důvodů, že bylo v minulosti mezi nimi násilí, nebo má další důvody, proč je bezpečnější, aby se dítě setkávalo s rodičem asistovaně. Tudiž se ten rodič, co má dítě v péči, snaží, aby ten asistovaný kontakt byl. Naopak v tomto případě druhý rodič může odmítat tu asistenci, může bagatelizovat ty důvody, může být přesvědčen, že je to zbytečné a může si vynucovat možnost mít setkávání s dítětem neomezeně a neasistovaně.

3. Setkáváte se s konflikty, když je dítě naprogramované? Jak to řešíte?

Velmi často. Těžce. Jedině tak, že se pracuje s rodiči a dítě nějakým způsobem podporujeme v tom smyslu, že hledáme, co každé dítě cítí a hledáme, jak to udělat, aby se pro ně zmírnilo napětí v rodině. V ruce to mají rodiče, i ten, proti kterému je dítě programováno i ten který ho programuje. Velmi často to dělají oba rodiče. Já to přirovnávám k bitevnímu poli, na jedné straně jeden rodič na druhé druhý a vprostřed toho bitevního pole je dítě. A oba střílejí na toho druhého skrz to dítě. To je pro dítě nemožná situace, ale i pro oba rodiče, protože nejčastější je, že každý z rodičů má své dítě opravdu rád, ale nicméně je natolik plný toho, co se mezi nimi stalo, že nevidí, že ubližuje tomu dítěti., Kdyby rodiče věděli, jak výrazně ubližují svým dětem, když mezi sebou bojují o moc, tak by to asi nedělali.

4. Jak dlouho trvá Vaše spolupráce s rodiči?

To je opravdu strašně různé, určitě v řádech měsíců a v některých případech to opravdu mohou být i roky. Ty roky mohou být v těch případech, kde je nějaká psychiatrická diagnóza nebo závažná závislost. Tam, u těch psychických poruch, je uzdravení spíš zázrakem, tam to může trvat i několik let, než je dítě natolik vyspělé, aby si tyhle věci mohlo řídit samo. A u těch závislostí je to hodně podobné. Pravděpodobnost, že se rodič uzdraví a přestane být závislý, je nízká, ale může se to stát. V takovém případě se to pak může uvolnit, může dojít k tomu, že asistence už nebude potřeba, ale to opravdu může trvat i několik let.

5. Jsou případy, kdy rodiče odmítnete? Popřípadě z jakého důvodu?

Tak my většinou neodmítáme. Odmítneme je tehdy, když odmítají rodiče spolupracovat. To vypadá jako někdy zvláště, že rodiče na jedné straně chtějí asistovaný kontakt, ale na druhé straně nechťejí spolupracovat. Někdy se stává, že ten rodič, který má dítě v péči, by jenom chtěl, abychom byli u toho, když se druhý rodič setká s dítětem, ale nechce s námi o tom mluvit, nechce o tom vůbec komunikovat a nechce, abychom my mluvili s dítětem, tak v takovém případě my asi se rozhodneme pro ukončení té spolupráce, protože jsme přesvědčení, že musíme mluvit s dítětem a musíme mluvit s rodičem. Je to složitá a nešťastná situace, protože zde máme potřebu, aby se dítě s rodičem setkávalo. My je odmítneme a tím se dítě neuvidí s tím rodičem, který dítě nemá v péči a nemá k němu volný přístup, protože obvykle to udělá ten rodič, který má dítě v péči účelově, a spoléhá na to, že než soud všechno vyřeší, než se to všechno dá dohromady, než se nejde nějaká další organizace, tak uběhne nějaká delší doba a dítě se s rodičem neuvidí. A zase je to další čas a prostor pro toho rodiče, co manipuluje či programuje, uplatňuje svůj vliv, aby ho měl ještě víc. Takže to neradi děláme a děláme to málo, a málo kdy se nám to stane. Většinou se snažíme tak vyjednávat, aby k tomu nedošlo a rodiče i děti mohli s námi komunikovat v zájmu dětí.

6. Jaký druh asistence je nejčastější ve Vaší organizaci?

No já myslím, že víc je těch asistovaných kontaktů, těmi to obvykle začíná. Nezbytná je úvodní konzultace s každým rodičem zvlášť o potřebách dítěte, o tom, jaká jsou případná rizika pro setkávání dítěte s tím rodičem, se kterým nežije ve společné domácnosti, jak dlouho se neviděli, v čem rodiče vidí výhody a v čem problémy. A připravujeme samozřejmě i dítě na setkání s rodičem a domlouváme s dítětem pravidla pro průběh kontaktu. S každým rodičem se podepisuje dohoda, procházejí se pravidla spolupráce a individuální plán dítěte. Ke každému asistovanému setkání dítěte s rodičem náleží konzultace s oběma rodiči, s každým samozřejmě zvlášť, při které probíráme, jak setkání proběhlo, co se následně dělo doma, jak podle mínění rodičů kontakt dítě prožívá. Takže v průběhu spolupráce je veden dialog s rodiči, v té době, kdy jsou ty asistované kontakty, bychom se měli dozvědět, jestli je natolik ohrožující pro dítě, aby bylo s otcem nebo matkou o samotě anebo jestli je to jenom o tom vztahu těch rodičů. A pokud si v tomhle uděláme představu, že je pro dítě bezpečné, aby s rodičem odcházelo a pobývalo o samotě, tak připravujeme asistované předávání.

7. Kde nejčastěji k asistenci dochází?

Nejčastěji tady u nás. Ve výjimečných případech jdeme na něco jiného, ale podle našeho názoru nejlepší pro děti je, když se to odehraje tady. Neutrální prostředí je vždycky nutné. Čili v domácnosti u lidí se to rozhodně nedělá.

8. Jaké metodické postupy volíte?

Máme vlastní metodiky.

9. V kolika případech je přítomen sociální pracovník/pracovnice přímo u kontaktu?

Samozřejmě vždy jsou přítomni odborní pracovníci. Nejčastěji jsou u asistovaného kontaktu dva někdy dokonce i tři pracovníci, obzvláště pokud jde o nějakou formu ohrožení. Většinou se jedná o kombinaci sociální pracovník, psycholog nebo sociální pracovník a speciální pedagožka. Třeba u těch psychických poruch je někdy nutné, aby byli skutečně přítomni tři. velmi často pracuje s případy, kde byla a hrozí nějaká forma násilí.

10. Spolupracujete i s dalšími organizacemi?

Určitě, podle toho, jak který případ potřebuje, tak určitě jsme ochotni a chceme spolupracovat s každým, kdo je ochoten spolupracovat s námi. Samozřejmě jsou to ty instituce, kterých se to týká, to znamená policie, sociálně-právní ochrana dětí, soudy. Velmi rádi bychom spolupracovali s psychologem, který má na starosti to dítě, protože obvykle ten rodič, který má v péči dítě, tak si myslí, že je nutné, aby dítě mělo psychologa, a tím že on si toho psychologa najme, tak od něho očekává, že bude plnit jeho přání a bude na jeho straně. Takový rodič pak má dojem, že ta spolupráce by mohla vést k jiným závěrům, než očekává. Protože většinou ten rodič, který to má takhle postavené, tak očekává od toho psychologa, že ten psycholog napíše ano, v žádném případě se dítě nesmí setkávat s druhým rodičem. Takže, to potom se můžou objevovat takové rozdíly, které vedou k nepříjemným situacím, a stává se, že takový rodič má dítě u 7. či 8. psychologa. Dříve či později psycholog požádá o souhlas s tím, že bude pracovat s oběma rodiči dítěte. V dnešní době, kdy víme, jak je spolupráce všech zainteresovaných subjektů důležitá, tak většinou dříve či později psycholog řekne, že potřebuje spolupracovat s dalšími organizacemi, kam rodina dochází. Tím pak dochází ke kolizím, situace začne být ne už tak jasná, a proto takový rodič vyhledá jiného psychologa, aby mu potvrdil, že dítě nemá mít kontakt s druhým rodičem. Což podle nás dítě poškozuje ty časté změny psychologů. Někdy se stává, že přijdou sami psychologové a zajímají se o to, jak probíhají asistované kontakty a jak můžeme spolupracovat. To je nejlepší varianta, když všichni mají v hledáčku zájem toho konkrétního dítěte a jsou ochotni ke spolupráci. I když je to těžká situace, pořád se dá pracovat, pokud je tam vůle a shoda podílet se na tom, aby to, co se dělá, bylo v zájmu dítěte. Někdy takhle přijdou i sami právní zástupci rodičů, někdy jsou ochotni hledat hlubší porozumění tomu, co se v dané rodině děje. Právní zástupce může volit dvojí cestu, buď je opravdu právním zástupcem matky nebo otce a hájí její nebo jeho zájem, anebo se snaží spolu s tím rodičem, kterého zastupuje, pracovat na hledání cesty, která je v zájmu dítěte. A protože není nic černobílé, někdy pomoc těchto osob může být velmi důležitá, protože se nevztahují k tomu konfliktu tak moc emočně, dokáží dávat konkrétní návrhy, čehož ty rodiče mnohdy nejsou schopni, jen vědí, co nechtějí.

11. Kdo financuje asistovaný styk rodičů s dětmi?

Pracujeme v rámci sociálně právní ochrany dětí, jde o děti, které jsou v evidenci OSPOD. Jsme nezisková organizace. Financování je vícezdrojové, žijeme z dotací, grantů a darů.

12. Přispívají rodiče na asistovaný styk? V případě kolik?

Nepřispívají.

13. Kdo by měl podle Vás službu platit?

Ideálně, pokud je to práce zaštitěná sociálně-právní ochranou dětí, tak by na to měly být vyčleněny státní prostředky, ale v současnosti to tak není. Ideálně by to měl hradit stát. A stát by měl mít i možnost hrazení této práce rodičům nařídit. Ale tam je to pak o důkladném posouzení, jaká ta situace je, protože se stává, že majetek je například otce, a žena, která odešla s dětmi, je prakticky bez prostředků, takže ta, aby ještě hradila tu práci, tak to je podle mě absurdní. Navíc, když se řekne, že by to měli platit oba rodiče, tak se obvykle začnou rodiče hádat o to, kdo má co platit, takže k tomu všemu, co je obsahem konfliktu mezi rodiči, ještě my přidáme další, a to je nevhodné, aby instituce přidala další spor, to není v zájmu dítěte. Samozřejmě jsou tu organizace, co mají názor ten, že by si to měli rodiče platit, že to rodiče motivuje. S motivací je to však složitější.

14. Máte zájem na tom, aby asistovaný styk rodičů s dětmi byl zapsána jako sociální služba v zákoně 108/2006?

Ne. Nemám. Pokud se týká sociálních služeb, tedy sto osmičky, tak ta je postavená tak, že se jedná o službu, kterou si klient zadává, je tam ta služba chápána jako zakázka klienta, a my zde pracujeme zcela jinak, nevnímáme se jako služba rodičům, nýbrž jako podpora dětem, aby jim zůstal otevřený přístup k oběma rodičům. To se týká i té motivace, protože to by bylo jako, že já si vás platím a vy skáčete, jak já pískám a to nejde, my zde musíme zachovávat neutralitu vůči rodičům a podporu dětem, a to se vylučuje. A není to takhle možné pojímat, proto my ani nejsme registrováni jako sociální služba a ani nechceme být sociální služba. Jako sociální služba potřebujete souhlas rodičů se vším, a to my nechceme, my vypracováváme podrobné záznamy, jak probíhá asistovaný kontakt podle našich pozorování, a ne podle přání rodičů. Je lepší, když ti rodiče vědí, že nejsme služba, že nesloužíme jim, že tu nejsme pro ně, ale pro dítě, aby dostalo, co dostat má. A i tak to jde těžko.